

NECHME SE PROSTOUPIT RADOSTÍ

Žijeme v ryze tělesném světě, v němž se paradoxně i v křesťanském prostředí občas zapomíná, že na Kříži nezemřel nějaký symbol, nějaká metafora, nějaká idea, nějaké číslo, nějaký jako člověk se zdánlivým tělem, ale celý Bůh a celý člověk, který třetího dne vstal z mrtvých a který své tělo nabídl učedníkům k dotýkání. Ačkoliv je narození Božího Syna prosté dívce Marii zahaleno tajemstvím stejně jako jeho vzkříšení, je jisté, že tělesnost svatě Boží Matky a tělesnost Ježíšova nebyly a nejsou jen nějakým doplňkem jejich lidství, ale jejich integrální součástí. Nebojme se proto ptát se a představovat si, jak se věci s Ježíšovým narozením, smrtí a vzkříšením měly.

Inspirojící a doslova oblažující jsou představy dětí, které se ještě ve své přirozenosti neumí držet zpátky a které jsou k pochopení toho, kdo je to Bůh, možná právě tak blízko jako mystici a svatí. Poproste dítě, ať vám namaluje událost Mariina početí, Kristova narození a události Kříže, a požádejte ho pak, ať vám o svých kresbách něco řekne. Spatříte mnoho vám tak známých věcí novými očima, což vám pomůže znovu se divit a znovu žasnout nad tím, co se před dvěma tisíci lety během Velikonoc v Jeruzalémě stalo. A právě tohle žasnutí je nám tak moc potřeba.

S očima zakalenými nevírou, pavírou a beznadějí se i velké zázraky budou jevit jako z prstu vycucané nesmysly. Když Ježíš přichází

k rybníku Bethesda, evangelista Jan nám má potřebu vysvětlit, jak to u tohoto zázračného rybníku při Ovčí bráně chodí. Říká: „...anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zvíření vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí.“ Vidíme, že toužíme-li po zázraku, je třeba být ve správný čas na správném místě a mít oči otevřené, abychom rozpoznali, že do vody právě sestoupil anděl, víří vodu a že není třeba váhat – a skočit! Skočit do Boží náruče a neztrácet víru, že po tom skoku budeme všelijak polámaní.

Ježíšovo zmrtvýchvstání, po němž se zjevil učedníkům, aby jim nakonec před očima vystoupil do nebe a vrátil se zpátky ke svému Otci, je, jak se dnes říká, megazázrak, hodnocený jako dvanáct z deseti. Řada bohoslužeb v mé církvi připomíná napříč liturgickým rokem spíše smuteční procesí. Čtou se silná a nadějeplná slova bible, na oltář znovu přichází Pán, lidé si jej berou podle jeho příkazu do ruky a sytí jím své tělo, svého ducha a svou duši. Přesto to nějak nestačí, aby se ta chmurná atmosféra tmavých kostelů se zčernalými obrazy proměnila do radosti Božích dětí.

Pokud si celý rok zakazujeme být šťastní, když slyšíme slova evangelia a setkáváme se s Pánem, zkusme to změnit alespoň o Velikonocích. Nechme se prostoupit radostí.

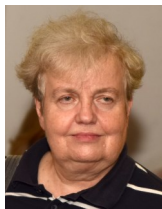
Zdeněk A. Eminger

AKTUALITY

Místní skupina ČKA Železný Brod srdečně zve **ve středu 17. 4. 2024** na přednášku paní **Ing. Dany Drábové, Ph.D., Dr.h.c. mult.**

Nejen o jaderné energii

Přednáška se bude konat od 18.15 h v KC Kino v Železném Brodě.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 4. dubna 2024. Uzávěrka následujícího čísla: 18. dubna 2024. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 7 7. dubna 2024

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 8. 4. – 21. 4. 2024

8. 4. Po **Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ**

KO 18.00 za + Ivana Kozáčka

9. 4. Út KA 18.00 za ++ Františka a Helenu Krajčoviechovy

10. 4. St KA 08.00 za víru, zdraví a Boží přízeň k synovým narozeninám

11. 4. Čt **Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka**

KA 08.00 za rodinu

12. 4. Pá KA 18.00 za manželství, děti a správná rozhodnutí

13. 4. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za ++ Karolínu, Jána a jejich děti

14. 4. Ne **3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

KO 08.30 za ++ Marii a Zdeňka Stehlíkovy a za + Miroslava Chodúra

15. 4. Po – – –

16. 4. Út KA 18.00 za + Irenu Smataníkovou

17. 4. St KA 08.00 za manželství a dobrý porod

18. 4. Čt KA 08.00 za + Kamilu, Karla a Pavla

19. 4. Pá KA 18.00 za + Jiřího Jandu

20. 4. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za živé a ++ z rodů a duše v očistci

21. 4. Ne **4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

KO 08.30 za ++ Annu a Františka Stránské a celý rod

CH 15.00 na úmysl

HOMILIE KARDINÁLA SCHÖNBORNA NA BISKUPSKÉM SVĚCENÍ

Od 2. března tohoto roku má litoměřická diecéze nového sídelního biskupa Mons. Stanislava Přibyla. Abychom si tuto skutečnost ještě jednou připomněli a pana biskupa si více přiblížili, přinášíme kázání vídeňského arcibiskupa kardinála Christopa Schönborna, které pronesl na biskupském svěcení v Litoměřicích.

Milý svěcenče otče Stanislave, vážený pane nuncie, milý pane arcibiskupe Graubnere, milí spolubratři v biskupské službě, kněží, řeholníci a řeholnice, a především milí věřící, bratři a sestry, a zvláště pak nejbližší příbuzní nově jmenovaného biskupa!

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21). Těmito slovy začíná Ježíš v synagoze v Nazaretě svůj výklad úryvku, který on sám právě přečetl ze svitku knihy proroka Izaiáše.

Toto „dnes“ platí také v dnešní den. Dnes se naplňuje toto slovo! Neboť dnes budeš ty, milý spolubratře Stanislave, Ježíšem přijat do jeho zvláštní služby. Biskupským svěcením budeš přijat do společenství Ježíšových následovníků, apoštolů; pro dnešek, ale zasazený do dlouhých a rozmanitých dějin.

Vzkládáním rukou a pomazáním Duchem Svatým budeš přijat do sboru biskupů a skrze *successio apostolica* dostaneš podíl na jedněch velkých dějinách. Je to už samo o sobě něco jedinečného, že budeš patřit do této dvoutisícileté posloupnosti apoštolů. Existuje nějaká srovnatelná instituce, která by, přes všechny historické proměny a zvraty, vykazovala takovou kontinuitu?

Budeš biskupem diecéze, která vznikla před téměř 370 lety, ve městě, které v příštím roce oslaví 800 let od svého založení. Budeš biskupem diecéze, která má pohnuté dějiny, v nichž se zrcadlí dramata českých a evropských dějin. Zmíním jen husitské války, napětí v době reformace, katolicko-habsburskou

protireformaci, k tomu navíc národnostní otázka mezi českým a německým obyvatelstvem, která se od 19. století stále vyostřovala, až k tragédii 20. století, nacistické nadvlády a následnému vyhnání těch, kteří mluvili německy. A nakonec komunistická diktatura s pronásledováním církve. A uprostřed těchto všech dramát úděl židovského obyvatelstva, jeho diskriminace, vyhnání, pogromy, a nakonec šoa jako nepochopitelné zlo.

Napříč všemi těmito osudy se lidé snažili žít jako lidé a křesťané, uskutečňovat Izaiášovo proroctví dnes, v dnešku svého každodenního života, „zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným“ (Iz 61,1). To, co dějepis uvádí jen zřídka, protože je to stěží zachytitelné, je toto dnes, napříč všemi staletími, ona žitá dobrota a milosrdenství, láska k bližnímu a tiché obětování se, bez kterých by většinou těžký lidský život byl zcela nesnesitelný. Takto se rok co rok vyhlášovalo „Hospodinovo milostivé léto“ (Iz 61,2) a vyprošovala se Boží milost, vysluhovaná ve svátostech, vnášená Božím slovem do každodenního lidského žití a umírání.

Vždy se našli lidé, kteří nikdy neztratili svou lidskost, pomáhali chudým a trpícím nouzi, osvobozovali uvězněné. Zvláště pohnutý je příběh posledního deportačního vlaku z koncentračního tábora Litoměřice se 4 000 lidmi v 77 otevřených vagónech na uhlí, krátce před koncem války. Odvážní civilisté zastavili vlak a osvobodili napůl vyhladovělé zajatce. Vždycky se najdou takoví odvážní lidé!

Milý biskupe Stanislave! Dnes budeš vysvěcen na biskupa, pro tuto dobu, pro tuto naši dobu. Výzvy jsou jiné než před sto, tisíci, dvěma tisíci roky, a jsou přece ve své podstatě stejné. Co potřebuješ pro svou službu? Co od tebe Pán očekává? Sám jsi na to už odpověděl, neboť sis pro liturgii svého svěcení vybral

evangelium, které jsme právě slyšeli.

Ježíš si své apoštoly nevybral na základě nějakého mezinárodního výběrového řízení. Nenařídil jim, aby absolvovali nějaký manažerský kurz. Položil Petrovi jen jednu otázku: „Miluješ mě?“ A ty chceš dát Ježíšovi stejnou odpověď, jakou mu dal Petr: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ A na to také tobě Ježíš dnes říká: „Pas moje ovce!“ (Jan 21,15-17).

Ale můžeš to říct upřímně? Mohu to říct upřímně já? Můžeme to my biskupové, kteří jsme zde shromážděni, říct upřímně? Jak přišel Petr na tuto odpověď? On sám to říká: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Krásné na těchto slovech je to, že jsou otevřena nám všem. Protože v nich tkví jádro křesťanství. Nemohu si nyní nevzpomenout na jeden rozhovor, který jsem v 80. letech měl v Římě s vrátnou „Palazzo del Sant’Uffizio“. Ptal jsem se jí: „Jaký je vůbec ten váš nový prefekt, kardinál Ratzinger?“ Její odpověď nikdy nezapomenou: „È un vero cristiano!“ (Je to opravdový křesťan!) O nás všech, biskupech, kněžích, laicích by mělo být možné říci především toto: È un vero cristiano!

Milovat Ježíše znamená milovat lidi. Mít je rád! Zajímat se o ně! Mít vášnivý zájem o to, co činí jejich život životem. Můj předpředchůdce, kardinál König, mě vždy a stále znovu dojímal svým živoucím zájmem o to, co hýbe životem lidí. Dnes zde, v litoměřické katedrále, na něj zcela vědomě pamatuji. Bylo to 16. dubna 1974, kdy se spolu s jinými kardinály, mezi nimi s kardinálem Wojtyłą, a dalšími třemi tisíci lidmi účastnil pohřbu kardinála Štěpána Trochty. Děkujeme dost za to, že dnes smíme svěcení biskupa Stanislava slavit ve svobodě!

Mnohé se od sametové revoluce změnilo. Ještě dobře si vzpomínám na svou návštěvu litoměřického kněžského semináře v prvních lednových dnech roku 1990. Vojtěch Cirkle byl tehdy rektorem. Od svatořečení Anežky České v Římě 12. listopadu 1989 vládla úžasná pozdvižená atmosféra. Směl jsem ji také zažít. Co z této atmosféry po čtyřiatřiceti letech zůstalo, co se z ní stalo? Jaká je doba, ve které teď ty, milý Stanislave, budeš biskupem? Něco ti mohu prozradit: my se momentálně s rostoucím zájmem díváme na církve v České republice. Zvláště u nás ve Vídni, ale i v Rakousku obecně, a ano, v celé „západní“ Evropě, zažíváme prudký nárůst sekularizace se vším, co k ní patří. Vy to v důsledku komunismu a ekonomického liberalismu máte už skoro za sebou. My se na vás poslední dobou díváme,

abychom se lépe naučili, jak máme jako církve žít v tak sekulární společnosti, a také s mnohem skromnějšími finančními prostředky. Papež Benedikt XVI. na to poukázal už v roce 2009, že se můžeme od České republiky naučit, jakou podobu dnes v této sekulární společnosti může mít to být křesťanem.

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Jedno slovo svaté Terezičky z Lisieux by nás jako po mostě mohlo převést k obřadu biskupského svěcení, který právě začne. V jedné z jejích básní je věta: „Pour t’aimer, je n’ai que aujourd’hui“ („K tomu, abych tě milovala, mám jen dnešek“).

Kéž tě, milý biskupe Stanislave, toto **dnes** provází po všechny dny tvého života, až do věčného Božího **DNES!** Amen!

